

תמיד הייתי הילדה הטובה, מחפשת לרצות ולעזור לכולם. בכלל מה זה לחשוב על עצמי, לא נתתי שום מקום לשרה.

היו קשיים בבית ונעלמתי, דחקתי עמוק עמוק, לא דיברתי והסתגרתי בתוך עצמי, בתוכי התחוללה סופה שבסיומה הותירה הרס רב, הרגשתי שאני אוצרת בתוכי ענן שחור וסמיך.

אנשים לא טובים ניצלו את תמימותי ואני נחלצתי מהם בשן ועין, על נפשי צלקות וגופי מזוהם. צלקות ששנים ייקח להן להיעלם, אם בכלל...

אתה היית נחמד מאד והגעת בדיוק בתזמון הנכון, הבחור הראשון שיצאתי איתו שלא הפעיל לחץ וזמם בי את ייצרו, קנית לי תה בטעם קינמון כי ידעת שאני אוהבת ונתת לי מקום להתבטא, פשוט הקשבת ותמכת. הרגשתי שאפשר לסמוך עלייך.

אני לעולם לא אשכח את הפעם הראשונה שראיתי אותך בהתקף זעם/שגעון. ישבנו על הדשא בפארק ואני הרגשתי לכודה, בסך הכל אמרתי משפט אחד שאתה פירשת אותו כזלזול.

ללא הועיל נסיונותי/התנצלותי להפסיק את מופע האימים.

הדקות ההן שהטחת בי מילים כשצף קצף נראו לנצח, ישבתי על הדשא מחבקת את רגליי מפוחדת ללא יכולת להישיר מבט, דמעות זלגו על לחיי.

בתוכי השתוללו סירנות ראיתי רק אדום. תמרורי אזהרה מכל עבר.

מאחלת לעצמי להשתחרר מהפחד שהטבעת בי, לא תיקח ממני את הדעה ולא תעוות את דברי, חייתי די והותר איתך והגיע זמני לדבר בחופשיות.

לילדה בת השלוש שבוכה על הרצפה במשך שעות ורק רוצה אהבה, הגיע הזמן שתעשי משהו רק בשביל שרה.